

DE NOORD-BRABANDER

Staat- en Letterkundig Dagblad.

ABONNEMENTS-PRIJS

Voor de Stad . . . / 12.
Franco per post. » 14.

RICERE VERUM QUID VETAT?
HORATIUS.

ADVERTENTIEN

15 cents de regel
behalven 35 cents regel

(Verschijnende driemaal ter week: Dingsdag, Donderdag en Zaterdag.)

GRONDBELASTING.

Wij deelen onder het Mengelwerk van heden de verlagen mede, welke door de commissie der petitiën zijn uitgebragt geworden in de zitting van H. Zaterdag. Daarin komen verschillende smeekschriften voor van grondeigenaren uit Friesland, welke de vertegenwoordiging in bedanking geven, dat men bij eene toekomstige wet op de inkomsten of bezittingen, wel in acht dient te nemen, dat de vaste goederen reeds op allerlei wijzen belast zijn, terwijl daarentegen de rentheffers niets betalen.

Wij vernemen niet genoeg, dat in andere provinciën ook dergelijke smeekschriften in omloop zijn gebragt en bij de grondeigenaren, talrijke onderteekenaars vinden.

Het verzoek der adressanten komt ons alzeins gegrond voor. Wij willen daarbij een weinig stil staan, omdat de zaak, vooral ook voor Noord-Brabant, van het hoogste gewigt is.

Te regt klagen de adressanten over ongelijke verdeling van lasten. Grondeigenaren, rentheffers, fabrikanten, kooplieden, enz. allen zijn leden van denzelfden staat, die dezelfde voordeelen te zaam genieten, om te zaam de lasten des staats te dragen. Dat is zoo waar, dat in de grondwet een uitdrukkelijk artikel is opgenomen, waarbij verboden wordt, in het stuk van belastingen privilegiën toe te laten. (art. 196).

Welnu er bestaat in ons rijk eene zekere klasse van menschen, en het is die klasse, welke de rijkste is, die niets bijdraagt in de lasten des staats. Het heeft nu reeds meer dan 28 jaren geduurd, dat de rentheffers enorme inkomsten inbeuren zonder dat hunne kapitalen op eenige wijze schatplichtig zijn, dan in geval van successie, wanneer zij nog gemakkelijk de wet ontduiken.

De kruik gaat zoo lang te water, dat zij barst. Men heeft schulden blijven maken ten voordeele der rentheffers en ten nadeele van de eigentlijke natie, tot dat eindelijk de maat vervuld is, dat wil zeggen, de betaling der renten gevaar loopt van gestaakt te worden.

Daar gaat een geschreeuw op: help! help! help! Het staatschip zinkt! -- Nu ja werp dan maar vast eene partij bagandje over boord. Dit is eene noodzakelijkheid voor schipbreukelingen, wanneer hun vaartuig overladen is. Onze broze staatskiel is overladen,

en drukt vooral daardoor ten gronde te gaan. Zal men nu trachten het dobberend wrak te verligten, met een gedeelte der bagandje over boord te werpen? Integendeel. Men zal er nog eene heele massa bij innemen, volgens de wijsheid van onze hecht en trouw betaalde staatsmannen, die hun vaderland voornemens zijn te redden door datgene, wat deszelfs onvermijdelijken ondergang moet aanbrengen.

Overbelasting is de kwaal van Nederland, welke des te grievender is, hoe meer er gebrek aan geld ontstaat. Wat middel zal men dus aanwenden, om die kwaal te genezen? Vermindering van belasting? Wie kan zoo onnoozel zijn? Neen omgekeerd; men wil de kwaal homeopathisch behandelen; en den druk der overbelasting trachten te heelen door den druk van zware nieuwe belastingen. Is dat niet vrijwillig een zelfmoord begaan?

Onder dergelijke omstandigheden kan het niet dan toejuching ontmoeten, dat de mede-eigenaren van den vaderlandschen bodem zich vereenigen in smeekschriften, ten einde de vertegenwoordiging opmerkzaam te maken, dat, zoo er dan volstrekt eene nieuwe belasting noodig is, om het lieve vaderland te redden, dat men dan deze vooral late drukken op de rentheffers in en van Nederland, die tot nu toe niet gedeeld hebben in de lasten des staats, die evenwel er het grootste belang bij hebben, dat het beurskrediet worde behoude, en tot redding wier kapitalen eigenlijk nu eene belasting noodzakelijk geacht wordt.

Een ontwerp van belasting op de bezittingen zal naar luid der *Staats-courant* van Dingsdag 11. weldra in de Kamer worden aangeboden. Het wordt dus van belang het onderwerp in meer ernstige overweging te nemen. Wij hopen dat het voorbeeld onzer Noordelijke broeders in Noord-Brabant navolgers zal vinden, opdat de vertegenwoordiging en de regering nopens de ware belangen van den staat voorgelicht, geene maatregelen nemen, welke eerst de landprovinciën en later ook de beurs duurzouden moeten betalen.

ITALIE

Uit Palermo wordt van den 22 der vorige maand geschreven, dat de Etna sedert twee dagen wederom vuur begon te spuwen.

GRIEKENLAND

De *Augsburger Allgemeine Zeitung* geeft het volgende schrijven uit Athene van 19 November:

„Heden werd het alhier bekend, dat de generaal G. Kolokotronis van de betrekking van adjudant des Konings ontzet is. Men brengt dezen maatregel in verband met de onlangs alhier ontvangene tijding, dat genoemde generaal zich naar München, in plaats van naar Napels, begeven had, eene tijding, die, gelijk te verwachten was, alhier den nadeeligsten indruk gemaakt heeft. Reeds toen he de keuze van de verblijfplaats des generaals gedurende zijne tijdelijke verbanning gold, had men zich niet ontveinsd, dat eene reis van dezen, in Griekenland als reaktionnaire beschouwden officier naar München aanleiding zou geven tot de verdenking, dat hij derwaarts gezonden was, om bij het beijersche hof maatregelen in den geest zijner partij uit te lokken, en om alle aanleiding tot zulke vermoedens te voorkomen, werd Napels hem als verblijfplaats aangewezen. Daar intusschen het besluit tot zijne tijdelijke verbanning zeer kort voor het vertrek van de naar Napels bestemde fransche stoomboot genomen werd, en hij daarmede niet afreizen kon, ging hij met eene oostenrijksche stoomboot naar Triest, vanwaar hij zich niet naar Napels, maar eigenmagtig naar München begaf. Het is ligt te begrijpen, dat reeds de minste argwaan ten deze voldoende is, om het vooruit welzijn van Griekenland, zoo noodzakelijke vertrouwen des volks op den koning te schokken en het land in dien treurigen toestand te brengen, waarvoor de koning hetzelfde door de op den 15 September gebragte offers heeft trachten te bewaren. Men houdt het er daarom algemeen voor, dat de verwijdering van Kolokotronis uit genoemden post noodzakelijk geacht is, om openlijk te laten blijken, dat hij geheel eigenmagtig naar München gereisd is, en dat die handelwijze door den koning hoogelijk afgekeurd wordt.”

DUITSCHLAND

Naar luid van brieven uit München heeft onder de troepen van het garnizoen aldaar eene soort van oproer plaats gehad, waartoe eene aanvraag om verhooging van soldij de gelegenheid moet hebben gegeven; nadat eenige pogingen van bedwang vruchteloos waren gebleven, begaf de doortuchtige chef van het regiment, prins Carol, broeder des konings zich te midden der muitende soldaten en het gelukte hem door ernstige vermaningen, gepaard van gepaste toezeggingen, de moederen tot hunnen pligt terug te voeren.

ENGLAND

Men weet nog niets bepaalds betrekkelijk het geschil, dat tusschen Mexiko en Groot-Brittannië gerezen is; van de eene zijde zegt men dat de admiraal Adam bevel heeft ontvangen, om herstelling te vragen, van de der engelsche vlag aan de dane beleediging; van een anderen kant bevestigdigt men den heer Doyle, tot dit geschil door zijne onvoorzigtigheid aanleiding te hebben gegeven: zoo veel is nogtans is zeker, dat de heer

Murphy, minister resident van Mexiko te Londen, drukke brievenkomst heeft met lord Aberdeen, waaruit men meent te mogen afleiden, dat de zaak in der minne zal worden geschikt.

De heer van Borneo is begonnen een officiële houding voor de aankomende werkdagen te nemen. Zie hier de brief, dien hij aan den heer de Chateaubriand heeft geschreven, leverend het antwoord van dezen laatste, en welke de legitimistische bladen mededeelen, met de bijvoeging, dat zij die brieven hebben ontvangen om dezelve openbaar te maken.

Londen, 4 December 1843.

Mijnheer de Burggraaf de Chateaubriand!

Op den oogenblik, dat ik de smart zal onderwinden mij van u te scheiden moet ik u nogmaals mijne bijzondere erkentelijkheid te kennen geven voor het door u op vreemden bodem aan mij gebrachte bezoek, en u al het genoeg mededeelen, hetwelk ik heb ondervonden, toen ik u weder zag en met u heb gesproken over de groote belangen der toekomst. Mij alzoo in volkomene overeenstemming van gevoelens en denkwijze bevindende, zie ik met blijdschap, dat de door mij in ballingschap gekozen gedragslijn, alsook de genomene positie in alle opzichten overeenstemmend zijn met de raadgevingen, welke ik van uwe veeljarige ondervinding en uw verlicht oordeel heb verlangd te ontvangen. Ik zal derhalve met nog meerder vertrouwen en volharding op den weg, dien ik mij heb afgebakend, blijven voortschrijden.

Gelukkiger dan ik zult gij weldra ons dierbaar vaderland wederzien. Zeg aan Frankrijk hoeveel liefde mijn hart voor hetzelfde in zich sluit. Ik kies met welgevallen tot mijnen tolk deze voor Frankrijk dierbare stem, die de monarchale beginselen en de nationale vrijheden ten allen tijde zoo roemrijk heeft verdedigd.

Ik herhaal u, mijnheer de burggraaf, de verzekering mijner oprechte vriendschap.

(Get.) HENRI.

Antwoord van den burggraaf de Chateaubriand.

Londen, 5 December 1843.

Monseigneur!

De bliken uwv achtting zouden mij tot troost kunnen verstrekken voor al de ondervondene vernederingen, maar zoodanig als zij worden nitgedrukt zijn zij meer dan welwillend voor mij; zij openen een tweede wereld - een ander heelal doet zich aan Frankrijk op.

Met tranen in de oogen begroet ik de toekomst, welke gij voorziet. Gij, die aan niets schuld hebt en wien men niets kan verwijten dan afstammeling te zijn van het geslacht van Sint-Louis, wordt gij dan de enige ongelukkige zijn onder de jongelingschap, die de oogen uwaarts rigt?

Gij zegt dat ik, gelukkiger dan gij, naar Frankrijk wederkeer. Gelukkiger dan gij! Dit is het leelijke overijkt, hetwelk gij aan uw vaderland zoudt kunnen maken! Neen prins, ik kan nooit gelukkig zijn zoolang gij het geluk niet deelt. Ik heb nog slechts korten tijd te leven, dit is mijn troost. Alk verzoek u somwijlen aan uwen ouden dienaar te denken, wanneer ik er niet meer zijn zal.

Ik ben met diepen eerbied, Monseigneur! uw zeer nederige en zeer gehoorzame dienaar.

(Get.) CHATEAUBRIAND.

Eergisteren namiddag zijn de koningin en prins Albert intselijk van Belvoir Castle, op het kasteel te Windsor, wedergekeerd. De overige koninklijke gasten, welke de hertog van Rutland op zijn landhuis vereenigd had, en waartoe de koningin Weduwe, de hertog van Wellington en de minister Peel behoorden, zijn insgelijks dien dag van daar vertrokken. Bij de voozenjagt door den prins en vele voornam edellieden, gedurende het verblijf op Belvoir Castle gehouden, heeft men de vliegheid en ooperuimheid van den zier en seven jarigen hertog van Wellington niet onopgemerkt gelaten.

Van een openbaren maaltijd, den heer O'Brien te Limerick verzonden, heeft de heer D.O. Con-

nell verzekerd dat hem van wege de Regering openingen gedaan waren, volgens welke zij beloofde alle vervolging tegen hem te staken, mits hij van zijnen kant van de voortzetting zijner plannen afzag. Dit aanbod is volge, hij er bij was en het door hem van de hand gegeven.

SPANJE

Wij hebben in ons vorig nummer gezegd dat de heer Olozaga met onverschrokkenheid de beschuldigingen van zich afwerpt welke men tegen hem gedaan heeft. Hij heeft zich voorgedaan als het slagtoffer eener kamarilla, die, als men hem gelooven mag, zijnen ondergang beoogt, en voor niets terug treedt, zelfs niet voor het laagste, voor het goddeloosste middel, om dit doel te bereiken. Zullen de Cortes deze woorden voor goede munt aanuemen? Zulks kan met lang meer een geheim zijn. Doch welke ook zijne beslissing moge wezen, dezelve zal niet geëigend zijn de onrust te bedaren, die in aller gedoederen heerscht, en Spanje zal eenen geweldigen schok ondergaan die zeer goed allernoodlottigst voor hetzelfde zijn kan.

Eene briefwisseling beweert dat koningin Izabella II. de tusschenkomst van Frankrijk heeft ingeroepen. Het gaat derwaarslijk hiernaan geloof te hechten, want dergelijke berichten hoort men telkens wanneer het schiereiland met eene meer of min ernstige krisis bedreigd wordt.

Op een na de laatste koerier uit Spanje heeft te Parijs een eigenhandigen brief van H. M. Izabella II. overgebracht aan hoogsterzelve moeder Maria Christina. Een wel onderrigt persoon verzekert ons dat deze brief, die het verhaal der jongste gebeurtenissen inhield, nog een tweeden brief bevatte, aan den koning van Frankrijk gerigt, waarin Izabella II. de Fransche tusschenkomst in Spanje inroep. Deze tijding stemt wel overeen met de volgende regelen die wij aan de briefwisseling van het *Memorial bordelais* van den 7. December ontleenen:

Men zegt dat de kamarilla der koningin hare Majesteit heeft aangeraden, met een eigenhandigen brief de tusschenkomst van Frankrijk in te roepen; hetgeen naar men zegt reeds heeft plaats gehad. Deze brief zou aan de koningin moeder, te Parijs, gezonden zijn, om haar te bewegen dien aan den koning van Frankrijk te willen behandigen. Deze ernstige stap is niet officieel bekend, maar dezelve schijnt wezentlijk gedaan te zijn; volgens eene menigte personaadjen die de hoogere kringen bezoeken. Dit zou in verband staan met het plan van den heer Gonzalez-Bravo de koningin te laten reizen, en te beginnen met de baskische provinciën en Navarre.

Laatstleden woensdag is er in het palais der Tuileriën een groote ministerraad gehouden, waarbij Lodewijk Philips en Maria Christina zijn tegenwoordig geweest. Dit is werkelijk dezelfde dag waarop de koerier uit Madrid te Parijs is aangekomen. Indien men een en ander met elkander in verband plaatst, moet men vooronderstellen dat de raad is vergaderd geweest om te raadplegen over den aan Z. M. gezonden brief; en zulks is te meer waarschijnlijk, wijl bij den afloop dezer buitengewone vergadering oogenblikkelijk een koerier naar Madrid is afgezonden en men niet gewacht heeft op het vertrek van den koerier voor het gezantschap van buitenlandsche zaken, welke twee dagen later moest afreizen.

FRANKRIJK

PARIS 8 December. Mgr. de baron van Wijkerslooth, bisschop van Carium, heeft gisteren het huwelijk van dezelfde broeder met de prinses Maria de la Trémouille, in de kapel van de Kamer der Peint, ingezegend.

De uit Algiers aangekomen kapitein Cassaignoles heeft gisteren aan den Koning de vaandels aangeboden, welke laatstelijk op de troepen van Abd-el-Kader veroverd zijn. Op bevel van Z. M. zijn die vaandels naar het hôtel der Invaliden gebracht.

In het hôtel van de straat Coucelles heerscht op dezen oogenblik veel opschudding. Terstond na de ontvangst der berigten aangaande Olozaga, heeft de ex-regentes Maria Christina dépêches aan hare dochter Izabella II. afgezonden. Er is wederom sprake van het vertrek der koningin weduwe naar Bayonne of Perpignan.

NEDERLAND

GRAVENHAGE den 9 December. De Hooge Raad der Nederlanden, burgerlijke kamer, heeft in dezelfde zitting van gisteren een zeer belangrijk arrest gewezen, in de zaak van M. van Winsem c. r., incidenteel eischers, kontra den Staat der Nederlanden, gedaagd. Het geldt hier een verzoek van de eischers tot het hooren van den Gouverneur van Gelderland, op de feiten en artikelen bij der eischers rekest breeder omschreven, met andere woorden, de vraag in hoe verre het art. 237 W. v. B. R., waarbij aan partijen de eischen stand van het geding het recht is toegekend, om elkander op ter zake dienende vraagpunten te doen hooren, ook toepasselijk kon worden geacht ten aanzien van den Staat, welke zich door intercessie van een of ander ambtenaar, ten opzichte van een partikulier in oblige had gesteld.

De Hooge Raad heeft bij het voormeld arrest die vraag bevestigend beantwoord, met veroordeeling van den Staat in de kosten, en verder gelast de komparitie van Z. Exc. den heer Gouverneur van Gelderland voor den E. A. heer Kantonregter te Arnhem, ten einde aldaar te worden gehoord op de feiten en artikelen bij het voormeld arrest omschreven.

Van wege den Staat is bij monde van Mr. Faber van Riemsdijk, tot de verwerping der gedane vordering gekonkludeerd, voornamelijk op grond van art. 242 W. van Burg. Regtsv. De Hooge Raad heeft zich echter bij het gewezen arrest met dit beginsel niet vereenigd, en beslist dat de Staat niet viel in de categorie bij art. 242 medegemeld omschreven.

Uit Zwolle wordt gemeld, dat de aldaar genomene proeven van asfalt, door de heeren Dournay en Comp., uit Straatsburg, allezins aan de verwachting voldoen. Deze proeven bestaan in het bevloeren van een gedeelte der Kamperstraat, en der voormalige stadswallen, de dakbedekking van het sierlijk badhuis en een ander woonhuis, de bevloering van eenige stoepen, het leggen eener kolfbaan in de groote sociëteit, enz. Het gedeelte in de Kamperstraat wordt dagelijks door zwaar beladene diligences en vrachtwagens bereden, zonder dat er de minste sporen of slijtaadjen zichtbaar zijn. De asfaltdaken en de bevloering van stoepen laten evenmin iets te wenschen over; terwijl de kolfbaan uit eenen mond den roem wegdraagt van allen die het kolfspel daarop uitoefenen.

GRAVENHAGE, den 11 December. In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden hebben de openbare beraadslagingen plaats gehad over het wets-ontwerp tot aflossing en intrekking van schuld. De heeren van Goltstein, Duijmaer van Twist en van Dam van Iselt hebben tegen het beginsel der wet, of tegen de bijzondere bepalingen daarvan, het woord gevoerd. De heeren Hooft, Brower, Luzac en Nedermeijer van Rosenthal hebben voor de wet gesproken; die voorts door Zijne Excellentie den Minister van Financien; vooral ook uit het oogpunt van de noodzakelijkheid en het wenschelijke, dat de staat aan de verbintenissen jegens zijne schuldeischers in allen opzichten getrouw blijve, is verdedigd. Bij de daarop gevolgde stemming is het wets-ontwerp met 30 tegen 10 stemmen aangenomen.

In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van heden, zijn ingekomen twee ontwerpen van wet, het eene strekkende tot regeling van den achterstand van 1840 en vroeger; het andere tot aanvulling van de middelen tot dekking van de uitgaven, begrepen in de begroeting over de jaren 1844 en 1845.

Uit het eerste ontwerp blijkt, dat er tot geheel

pruiming van den achterstand van 1840 en vroeger nog eene som van f 4,300,000 zal gevorderd worden, te vinden uit eene belasting op de bezittingen.

Bij het tweede ontwerp wordt voorgedragen, om boven de vroeger vastgestelde middelen, voor 1844 en 1845 nog aan te wijzen: a. twee opcenten op den accijns op het binnenlandsch en het buitenlandsch gedistilleerd, benevens op het kollektief zegel, daartoe behoorende, en op de vervoerbiljetten over al de akcijnen; -- b. twaalf moedere opcenten op het regt van successie; -- c. de inkomsten, ontvangen wordende bij den Hoogen Raad van Adel en bij de direktie van het Grootboek der Nationale Schuld. Bovendien wordt er voor 1844 eene som van f 5,000,000 aangewezen uit de opbrengst der buitengewone belasting op de bezittingen.

Voor het einde van 1844 zal de aanvulling der middelen voor 1845 plaats hebben.

De belasting op de bezittingen zal voor eens worden geheven. Ook de inkomsten der ingezetenen zullen onder den maatregel begrepen worden waaraan, naar eene bij de wet vast te stellen vermenigvuldiging, eene kapitaals-waarde gegeven wordt. De bezittingen en inkomsten des volks worden geraamd op 2300 of 2400 miljoen. Er wordt voorgedragen, dat er een en een half percent van die bezittingen en inkomsten, de laatste tot bezittingen herleidende, wordt geheven. Men berekent, dat men door de bedoelde belasting, vijf en dertig miljoen guldens zal kunnen verkrijgen, waarmede de geheele achterstand van vroeger en lateren tijd opgeruimd, de dienst van 1844 verzekerd en een deel der schuld aan de Handel-Maatschappij afgelost zal worden.

Men zal door het uitschrijven eener vrijwillige leening tegen 3½ pCt. trachten, het heffen der belasting voor te komen. Men zal ook de gelegenheid geven, om naar het bedrag, in de belasting verschuldigd, eene grootere som in de schatkist te storten, of wel eene daarmede gelijkstaande waarde in staats-schulden te leveren. De burgeren zullen eene eigene aanwijzing kunnen doen. De voldoening der belasting zal over twee jaren worden omgedaagd.

Er zal nog in de tegenwoordige zitting eene konversie voorgesteld worden. De Regering verwacht daarvan eene besparing voor het vervolg van 2 à 2½ miljoen. Er zal almede een ontwerp worden aangeboden tot gedeeltelijke aflossing van de schuld aan de Handel-Maatschappij. Een en ander geeft hoop voor de toekomst.

Z. M. Koning Willem Frederik Graaf van Nassau heeft zich bereid verklaard, uit bijzondere middelen, eene som van 10 miljoen guldens, tegen 3 pCt., aan den lande voor te schieten, indien de voorgedragene of aan te bieden ontwerpen zullen worden aangenomen; welk aanbod door den tegenwoordigen Koning aangenomen is. Voorts heeft de Graaf nog van ruim vier miljoenen, die hij vermoede, van de Nederlandsche schatkist te vorderen te hebben, afgezien. De Graaf verwacht, door middel van deze opofferingen, van alle verdere bijdragen vrijgesteld te blijven.

-- Aan de leden der Staten-Generaal is rondgedeeled het voorloopig verslag der centrale afdeling van de Tweede Kamer, betrekkelijk Hoofdstuk 2, 8, en 9 B der tweejarige staatsbegroting, in de vorige zitting der Kamer afgestemd.

-- Men vernemt dat den 5 dezer de termijn van appel in de zaak der Arnhemse Courant verstreken is, zonder dat het Openbaar Ministerie daarvan gebruik gemaakt.

-- De Kommissie tot verschaffing van arbeid aan behoeftige werklieden te Amsterdam heeft bekend gemaakt, dat de ter harer beschikking gestelde gelden thans bedragen eene som van vier en vijftig duizend zes honderd drie en zestig guldens vijf en twintig cents.

Mengelwerk.

De rapporten over peil ten in de zitting van li. zaterdag uitgebragt en waarvan wij in het vorig

nummer melding hebben gemaakt, meenen wij de aandacht onzer lezers te moeten aanbevelen, wij verleenon dezelve thans eene plaats.

De kommissie voor de verzoekschriften brengt de navolgende rapporten uit.

Bij monde van de heer Treuting:

I. » A. Sluimer en vier en veertig andere verveeners te Veendam, Wildervank, Pekela, Stadskanaal en Oostwedde, geven bij het onderhavig adres aan UwEdel Mogenden eerbiedig te kennen, dat de prijs van den turf door de daarop gelegde belasting zeer gedrukt wordt, vooreerst omdat niet alle brandstoffen belast zijn, zoo als brandhout, heide-schalen, houtkrullen, spaanders en ander afval, waarvan de konsumtie, ten nadeele van den turf, zeer is toegenomen; ten andere doordien het gebruik der steenkolen is vermeerderd, welke brandstof voorregten geniet bij den invoer met vreemde schepen en niet in evenredigheid met den turf belast is, waardoor veerman, arbeider, schipper, turfdrager en alle neringen en hanteringen, die weder door deze klassen leven en vertier ontvangen, in een' kwijnenden toestand verkeerren; -- dat het aan UwEdel Mogenden zal staan hen te helpen, door hunne voorspraak te zijn bij de regering en zij daarom verzoeken, dat het UwEdel Mogenden moge behagen aan Zijne Majesteit onzen geëerbiedigden Koning bij adres hunne belangen voor te staan tot een beter belastingstelsel op de brandstoffen en tot bescherming van de inlandsche vlijt.

Uwer Edel Mogendens kommissie vermeent te moeten voorstellen, om, even als vroeger met soortgelijke adressen heeft plaats gehad, het onworpelijke adres, ter inzage van de leden, neder te leggen ter griffie.

Bij monde van den heer Uytwerf Sterling:

II. » Gelijk reeds vroeger 78 eigenaren van vaste goederen in Friesland, wendt C. W. E. Kymmel Iz., met nog 38 andere eigenaren van vaste goederen te Smilde woonachtig, zich tot UwEdel Mogenden, om toe te zien en te zorgen, dat, hetzij bij eene eventuele invoering eener belasting op het inkomen, hetzij bij elken anderen maatregel tot het behoud van den Staat, de verdeling der belastingen geschiede, in evenredigheid over alle standen der maatschappij, zoodat er geen bevoorregten zijn, en niet inachtneming der bezwaren, die de eigenaren van vaste goederen reeds drukken.

Volgens de adressanten zijn de vaste goederen reeds zoo aanmerkelijk bezwaard, dat eene verhooging daarvan niet anders dan nadeelig op de rust der gemoederen en het welzijn van den staat kan werken. Zij zeggen verder, groot belang bij het behoud des lands te hebben, en gaarne na vermogen te willen bijdragen tot hervordering daarvan, doch in evenredigheid met de overige ingezetenen en burgers van Nederland, en niet ten hunnen koste en die der nijverheid alleen. » Waarin toch vragen zij -- waart men het behoud des lands te vinden? In de betaling der renten aan de schuldeisers van den staat? Maar -- vervolgen zij -- wanneer de grondeigenaren, benevens de geheele nijverere klasse van burgers, door belastingen, welke door derzelver zwarte en onevenredigheid, alle nijverheid en handel stremmen, den landbouw drukken en dezelfde voornijgang, in verhouding tot andere staten, verminderen, zullen zijn verarmd of buiten staat die belastingen verder op te brengen, zal dan de Staat behouden zijn? » De adressanten zeggen, neen! ten zij men door den Staat wil verstaan de eigenschappen van rijkdom in portefeuille.

De rentheffers, die zoo groot belang bij het behoud van den Staat hebben, verlangen zij in evenredigheid met de andere standen der maatschappij te doen bijdragen, terwijl dezen tot nog toe geheel vrij daarvan zijn en de vaste goederen buiten alle evenredigheid bezwaard. Dit wordt nog verder uitgezet, genoegzaam met dezelfde bewoordingen als in het verzoekschrift in den hoofde dezes gemeld, en alzoo aan UwEdel Mogenden vroeger reeds door de kommissie medegedeeld.

Om dezelfde reden dan ook als UwEdel Mogenden overgenomstig hare voordragt, daartoe met betrekking tot het vorige adres beaat, heeft de kommissie tot de verzoekschriften, ten opzichte van dit verzoekschrift, de eer, voor te stellen om hetzelfde, ter inzage van UwEdel Mogenden, ter griffie te doen nederleggen.

III. » Het verzoekschrift van T. J. Tullen en 240 andere eigenaren van vaste goederen uit Zwolle, en van October 11, is niet alleen in strekking, maar ook wat de gronden en zelfs grootendeels wat de uitdrukkingen betreft, volkomen gelijk aan dat van C. W. E. Kymmel Iz., c. s.; zoo even aan UwEdel Mogenden medegedeeld; en het is dan ook om dezelfde redenen; dat de kommissie de eer heeft aan UwEdel Mogenden het ter nederleggen van dit verzoekschrift op de griffie voor te stellen.

IV. » Eenigzins anders gesteld is het verzoekschrift van F. B. J. Eijninga en 40 mede-ondersteekenaars, gedagteekend uit Leeuwarden den 8 November jl. Maar ook deze adressanten noemen zich allen grondbezitters in de provincie Vriesland en zijn bevreesd voor eene algemeene belasting op de inkomsten en dat daaronder mede zullen begrepen worden de inkomsten, welke de eigenaren van den grond trekken, zonder dat de daarop reeds rustende belastingen in aftrek zullen komen. Het daarop volgend betoog, dat er namelijk in de belastingen eene groote onevenredigheid bestaat en dat die bijzonder op het vast eigendom drukken, terwijl de rentheffers, in wier belang zij beweren dat de nieuwe belastingen alleen noodig kunnen zijn, van alle lasten bevrijd zijn gebleven, stemt *sakelijk* overeen met dat van de vorige adressanten; zoo ook het verzoek hetwelk *woordelijk* luidt: » om geene nieuwe belastingen te willen vaststellen, maar, zoo dit onvermijdelijk is, niet uit het oog te verliezen de bezwaren, die reeds den grond drukken ten einde de onevenredigheid niet verder worde uitgestrekt.

Even als omtrent de vroegere soortgelijke verzoekschriften, heeft de kommissie, ten opzichte van het onderhavige, de eer, UwEdel Mogenden voor te stellen, om hetzelfde ter inzage te doen nederleggen ter griffie.

De Vergadering vereenigt zich achtereenvolgende met de bij deze rapporten genomene konklusien.

Niets meer aan de orde van den dag zijnde, wordt de vergadering opgeheven en verdaagd tot maandag aanstaande, des voormiddags ten 11 ure.

De Weg naar Keroulaz.

Op dezen zelfden dag, dat is te zeggen, op eenen namiddag van de maand Mei, in het jaar 1794, toen het schrikbewind van Robespierre het vreeslijkst woedde, zwierven Dussaux en ik van onzen weg verdwaald, op de kusten van Bretagne, zonder geld, zonder papieren, zonder kennissen in de landstreek, in de volle overtuiging van onmiddelijk te worden doodgeschoten, indien wij het ongeluk hadden van in handen der republikeinische overheden te vallen, of ten minste van honger te zullen sterven, zoo wij hun mogten ontsnappen. Het was niet anders. Te dier tijd nam ieder deel aan den opstand. De zonen der beste familiën, beroofd, vogelvrij verklaard, over de grenzen verjaagd, hadden niets beters te doen. Men had toen geene andere wijze om te toonen dat men moed, zelfopoffering en eer bezat. Men verbeedde zich, dat men het vaderland verdedigde, en in de daad men verdedigde het met de fakken te bestrijden, die hetzelfde in woede verdrukten. Ik noodte er genoegzame rede, dat men ons nog heeden voor straatrovers aanziet, die niets uitvoerden, dan diligentes plunderen: ik hou daarom niet minder vol te gelooven, dat ik fatsoenlijk mensch ben omdat ik gedurende vijf jaren twintig tegen de zwaarte gestreden heb ten koste van mijn bloed, van mijn fortuin, en daver ziekteklachten, welke de helft van mijn lichaam verlammen, zoodat zij niet. Ik bid u geloof mij, ik had goed gezelschap; ge-

toige die arme Dussaulx, van wien ik u zoo even sprak die een heilige was, en die bij God reeds eervolle rekenschap heeft afgelegd van zijne zogenoemde straatrooverij.

Men had ons beiden met twintig onzer makkers der musketiers, op een der punten van Bretagne geworpen, waar de opstand het meeste deel vond. Na eenige maanden te hebben doorgebracht in manoeuvres en gevechten, met welker bijzonderheden ik u niet zal lastig vallen, werd het kasteel, dat ons tot hoofdkwartier, of zoo gij wilt, tot schuilplaats diende, genomen en door de soldaten der konventie bezet. Het was ter oorzaak dier gebeurtenis, dat wij ons verstrooid zagen, het land doorloopende in den staat, dien ik u gezegd heb. Een edelman der provincie had den tijd gehad ons eenige inlichtingen te bezorgen over den weg, dien wij hadden in te slaan, en over de punten van vereeniging. Wij hadden eene lijst van vertrouwde huizen, waar wij ons konden inlegeren. Want wij hadden niet slechts de republikeinsche troepen te vreezen; de boer van Bretagne is wantrouwend, wij waren vreemdelingen; zich voor koningsgezinden uit te geven bij republikeinen, of voor republikeinen bij koningsgezinden, was even gevaarlijk. Daarenboven was het land bezaaid met spionnen, die onze personen nog meer deden mistrouwen. En onder deze moeilijkheden moest men trachten iederen dag eten en iederen nacht een onderkomen te vinden. Zulks zal u genoegzaam begrijpelijk maken, dat wij dikwerf moesten vasten, en niet zelden slapen onder den blooten hemel. Maar het was de maand Mei, en wij waren jongelingen van twintig jaren. Ik was toen nog bevrijd van mijne lamheid, maar was druk werkzaam, om mij die te bezorgen.

Nogtans op dien dag waren wij, na twee slapeloze nachten, van den weg afgedwaald, om militaire posten te ontwijken, ciudelijk geheel ontmoedigd, en genoodzaakt den eersten voorbijganger den beuten te vragen, waar de weg naar het kasteel van Kéroulaz was. De man antwoordde, dat hij juist dien weg ging, en bij geluk, scheen ons het voorkomen van dien landman een dusdanig vertrouwen in te boezemen, dat wij ons bij voorkeur tot hem zouden hebben gewend. Hij was gekleed naar de gebruiken des lands, netjes en voegzaam; zijn voorkomen was zacht en vreesachtig, hij sprak een weinig Fransch.

Daar wandelden wij gezamenlijk voort, weinig sprekende, wij omdat wij door vermoeidheid uitgesput waren, de gids omdat hij zijn reizenhoedje had, welke groote koralen hij zonder gemaaktheid door zijne vingers liet glijden: die godsvrucht omdigde met ons geheel voor hem in te nemen, en wij zagen, met wien wij te doen hadden. De goede Dussaulx kon niet nalaten met hem in gesprek te treden over de beweegredenen, die ons naar Kéroulaz deden gaan. De man luisterde met die koelbloedigheid, welke wij hadden opgemerkt bij de beradenste onzer strijdmakkers van Bretagne; hij verwittigde ons echter dat het ons onmogelijk zonde zijn dien avond nog op het kasteel aan te komen. De tijding was in onzen toestand verpletterend; wij waren zoo vermoed, zoo zwak, zoo uitgehongerd! En wij lieten het hem zoo duidelijk zien, dat hij begon te lagchen. Hij stond eindelijk stil om ons in het aangezigt te zien, en zijne onbarmhartige koelbloedigheid maakte eindelijk plaats voor medelijdenheid. Hij had de goedheid ons te zeggen, dat wij op denzelfden weg, op eenigen afstand vorder, een huis zouden vinden, waar wij den nacht zouden kunnen doorbrengen. Wat hem betrof, hij was verplicht zich in de huurt op te houden, om den anderen daags zijnen weg te vervolgen; hij nam een stuk brood uit zijnen reisaak, gaf ons hetzelfde, zonder een woord op onze dankbetuigingen te antwoorden. Versterkt door die aanwijzing, eten wij een weinig, en wij doen eene laatste poging, terwijl wij over de sonderlingheid dier Bretagne-mannen spreken, en over hun wantrouwen, dat in dergelijken tijd zeer verschoonbaar en nuttig was.

Dussaulx zag het eerste een licht. Wij kloppen aan. Wij hadden half kans, dat men ons, op dat uur, met gewerschoten snode antwoorden. Maar wij waren daarvoor niet erg meer beangstigd.

Men doet ons zonder voorzorgen open. Ik maak van mijnen kant, zoo min als met den gids, geen geheim, om onzen toestand en het oogmerk onzer reis open te leggen.

-- Komt binnen, antwoordt de man die op den drempel stond.

Indien ons dat woord de poorten van eene dier kristallijnen kasteelen, waarvan de tooververhalen gewagen, geopend had, zoude het ons niet aangename in de ooren hebben kunnen klinken. Ik voor-spelde mij een goede matras of ten minste een goed bed van versch stroo. De huishoos nam een lampje hetwelk onder den schoorsteenmantel was vastgehaakt en bracht ons het licht onder de neus. Ik verduurde waardiglijk dit onderzoek, en stelde hem andermaal voor oogen hoe verdienstelijk het voor hem zoude wezen; indien hij ons eten en onderkomen tegen den nacht bezorgen wilde.

Deze man sprak gewilliger dan onze gids. Hij was iemand van omstreeks 50 jaren, groot, sterk met lange grijze haren, dikke wenkbrauwen en een wild voorkomen waarin ik goedaardigheid meende te zien. Hij verhaalde ons, dat zijne kinderen reeds waren slapen gegaan, dat het avondeten dus was afgeloopen; maar hij ging eenige handen vol boonen halen en plaatste die op de tafel, er bijvoegende dat hij gaarne meer zou gegeven hebben. Wij haalden het overschot van ons stuk brood voor den dag, want datgene, wat hij ons gegeven had, was niet voldoende, en middelerwijl wij dat maal in al den luister der Bretagne'sche morsigheid opaten, ging de landman recht tegenover ons zitten om met ons te praten. Hij liet ons woord voor woord herhalen wat wij hem van onze reis gezegd hadden, waarna hij begon zich te beklagen over den tijd, den oorlog en de schade welke de ongelukkige boeren van het land ondergingen. De kruik, waaruit hij ons liet drinken, was vol van een afschuwelijk water, hetgeen ons nieuwe aanmerkingen over de armoede der beklagenswaardige boeren aanbragt. Was het slaapvertrek aangaat, hij had ons niets dan eenen stal aan te bieden, welks ingang van buiten was. Hij had de goedheid ons daar heen te brengen. Het was eene tegen het huis aangebouwde hut, die lang van verdieping en slecht gesloten, zekerlijk dezelfde gewone gasten overwaardig was. Het was er nogtans warm en dit was reeds veel gedurende de nog al te frissche nachten, en ik vond in eenen hoek overblijfselen van een leger, waarin eenig beestenhoe-der had kunnen slapen.

Wij bedankten onzen gastheer, die ons zijn licht achter liet, en verdween, terwijl wij onze slaapplaats toebereidden. Op de eerste plaats behoorden wij af te sluiten alle gemeenschap met de beesten, die hoezeer ook vriendschappelijk, evenwel niet wenschelijk was. Ik spande derhalve twee dikke touwen voor de krib van drie koeijen, die overigens insliepen na ons een oogenblik met hunne verwonderde melancholieke blikken te hebben aanschouwd.

De toebereidselen van Dussaulx waren kort. Hij nam twee pistolen uit zijn rok, legde die nevens zijn rustbed, en knoopte zijn jas van onder tot boven. Vervolgens ging hij op eene zuivere plaats op de knieën zitten, en ik voegde mij weldra bij hem. Sinds wij te zamen hetzelfde lot deelden, zelfs toen wij bij de musketiers dienden, waar wij als broeders leefden, was het onder ons eene gewoonte geworden, dat Dussaulx, met luider stem, de morgen en avondgebeden voorbad; ik antwoordde; men zal zich thans over zulke handelwijs van soldaten verwonderen; ik zal er bij voegen, dat wij de eenigen niet waren; en het is mij genoeglijk de Paaschebesten te gedenken, toen men, op de de oeveren van de Rijn, aan de Kommunietafel niet dan rookkragen zag. Dussaulx en ik waren even oud, wij hadden dezelfde herinneringen; wij hadden te bidden voor betrekkingen die ons even dierbaar waren; onze zielen smolten in één, als zij zich tot God verheieven, en ik kan zeggen, dat dit gezamenlijk avondgebed de vernooientissen der slechtste dagen zeer verligt heeft.

(Wardt vervolgd.)

AANBESTEDING EN VERPACHTING.

De HOOFD-ADMINISTRATIE van het 1. Regiment Lanciers is van voornemen op Vrijdag den 15. dezer maand des middags ten twaalf uren ten Bureau van den Kapitein Kwartiermeester in de Apostelstraat No. 130, onder nadere approbatie aan te besteden de leserantia van

het ten behoeve van de MENAGES benodigde
VLEESCH EN VET;

en te verpachten,

HET WEGHALEN DER PAARDENMEST, beide, voor zoo verre het alhier Garnizoen houdende gedeelte van het Regiment betreft; en zulks gedurende den tijd van één jaar; in te gaan den 1e. Januarij 1844: noodigt int-dien alle gegadigden, zich voor of uiterlijk op genoemden dag en uur te adresseren bij besloten Billetten, welke moeten worden gestoken in eene gesloten Bus tot dien einde geplaatst ten Bureau voornoemd alwaar tevens de voorwaarden ter lezing liggen.

De Billetten van inschrijving moeten, voor ieder artikel afzonderlijk, zijn geschreven op gezegeld papier, de prijzen, voor het **VLEESCH EN VET**, per Nederlandsch pond; en voor de **MEST** per paard en per dag, in letters voluit geschreven aanwijzen, en voorts door twee gegoede Borgen mede ondertekend zijn.

Op kleinere breuken van honderste gedeelten van den Cent zal geen regard worden geslagen.

's Bosch den 5 December 1843.

De Hoofd-Administratie voornoemd.
Ter Ordormantie

De Kapitein-Kwartiermeester
VAN OORSCHOT.

MANUFACTUREN EN MODES.

Gedurende St. Nikolaas-kermis te rekenen van heden zal den ondergeteekende op alle zijne MANUFACTUREN, zoo ZIJDE als WOLLEN en PELTERIEN eene korting verleen van tien procent bij kontante betaling, ook komt hij nog te ontvangen eenige nieuwe Oost. Zijde FOULARDS, FICHUS, KRAGEN, RIDICULS, PARAPLUIJS, CHENILJES en wollen ECHARPES, BOUFANTEN MITSJES, HANDSCHOENEN met LANSVELLETJES gevoerd, MORGEN-JASSEN ect. ect. terwijl hij verders tot Fabrieks prijs aanbiedt, eenige PELTERIEN, SCHAWLS of OMSLAGDOEKEN, Witte ZAKDOEKJES met gekleurde randjes, VESTEN ect. ect.

's Bosch, den 13 December 1843.

STAELENBERG LEMMENS.

Verkoop van Boeken.

Op 18 December 1843 en volgende dagen, des avonds ten half zes ure, zal door P. B. D. MULLER, Boekhandelaar te 's Hertogenbosch, ten huize van den heer W. REGGERS, op de pensmarkt aldaar, verkocht worden;

Eene belangrijke verzameling van BOEKEN, in verschillende talen en vakken van Wetenschap, benevens Muziek en Muziek-Instrumenten, Physische Werktuigen, Voorwerpen uit de natuurlijke historie op Liqueur, Liefhebberijen, Boeketkasten, enz. enz.;

Voorts eene keurige verzameling van
HISTORIE-PENNINGEN EN MUNTEN,

Gedeeltelijk nagelaten door den WelEdelen Heer
PIETER GERARD MOLENGRAAF,
in leven Notaris te Tilburg.

Alles te zien op! Zaterdag den 10 December 1843, van 's morgens tien tot 's namiddag 4 1/2 ure. Op franco aanvraag is de Catalogus a 15 cents verkrijgbaar.

GRAANMARKT.

VAN 'S HERTOGEN BOSCH,

van Donderdag en zaterdag den

7 en 9 December 1843.

Rogge; uithoude van de oorspronkelijke oorsprong, heeft men vorige prijzen niet kunnen bedingen.

Boekweit; de toevor was klein en werd spoedig weggekocht.

Haver; in de goede soorten zeer gewild, terwijl geringe moeilijk te plaatsen was; de navolgende prijzen zijn besteed geworden, als:

ROEGE f 4.00 a f 5.15.

BOEKWEIT f 4.50 a f 5.00.

4 1/2 AVE f 1.80 a f 2.35.

Zijnde de middelprijs van de Rogge, waarnaar de zetting van het brood op Donderdag den 7 December is geschied 4.000.

De 3 Nederl. ponden Roggebrood 24 Cent
Het ————— Eker f 0.60 a f 0.80.

Ter drukkerij van D. A. A. de ROOL.